

Мчитьсья блискуча карета

Іван Франко

Мчитьсья блискуча карета,
Гордо в ній дуєсь багач,
Гуркотом своїм колеса
Людський заглушують плач.

Плач, що ріков безконечнов
Ллється колесам услід,
Плач, що випалює довгі
Борозди в лицах сиріт.

Руку простяг до карети
Старець-каліка хромий...
“Пане, товариш твій давній
Просить о даток малий!

Тямиш, у бою кривавім
Поруч ішли ми оба...
Спис, що влучав в твоє серце,
В мойому тілі застряг!..”

“Проч, ти, влізливая жабо!” —
Крикнув му згорда візник,
Свиснув батіг... но зглушив тук карети
Болісний бідного крик.

Тільки лице наболіле,
Уст помарнілих складки,
Тільки посивілий волос,
Жили сухої руки.

Голосу дроз хоровита,
Наче тернина, в той миг
В серце встрягли багачеві, —
Він не забуде о них!

Серед гульні і утіхи
Месником тихим, грізним,

Серця пекучов грижею
Стануть вони перед ним.

В любих родини обняттях
Враз він побачить на миг
Змінені лиця кохані
І — клеймо болю на них.

Під час багатої учти
Погляд старечий, німий
Хвилями в серце заколе,
Острій, мов ніж ледяний.

В сні він часом му з'явиться,
Старець обдертий, хромий:
“Пане, товариш твій давній
Просить о даток малий”.

А коли в ложах пухових
Скону почнесь боротьба, —
В хвилі послідній стрінуться
Давні товариші вба.

Ще раз уздрить ті уста він,
Очі ті зсохлі, без сліз, —
Но не заглушить вже стону
Грохит каретних коліс.